

χρηματίσκαν καὶ αὗτα πολλοὺς αἰώνας ὡς ἐκ τοῦ Ἡρόδοτου φανερὸν. — Τῆς δὲ κάτω Αἴγυπτου τῆς καὶ Δέλτα καλουμένης πρωτεύουσα ἔγενετο ἡ Μέμφις (τανῦν Κάιρον) καὶ αὕτη διετέλεσεν ἐπὶ τέλους.

Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἴγυπτου ἀναφέρεται οἱ Μήτης 2188 π. χ. ἥγουν 6 ἔτη μετὰ τὴν πυροποιίαν κατὰ τὴν γρονολογίαν τοῦ Ὀπέριου: κτήτωρ δὲ τῶν Θηβῶν ἀναφένεται ὁ Βούσιρις· ὁ δὲ ὄσυμεντίας κτήτωρ τῆς Γάνεως καὶ τοῦ περιφέρου ἐκείνου ἀνακτορίου τοῦ ὀνομαζομένου ἀνάκτορον τοῦ ὄσυμεντίου, σπερ εἶχε καὶ τὴν ἀρχικιοτάτην ἐκείνην βιβλιοθήκην μὲν ἐπιγραφὴν ὡς ἄκος φυγῆς ἢ φυγικὴ ιατρεῖαν· δῆθεν δῆλον ἐκτοτε πρῆγμαν οἱ Αἴγυπτοι νὰ ἔχωσι γνώσεις παντοδαπάς καὶ γλωσσαν γραπτὴν καὶ ὅποις ἄρα ἢ ἀρχικύτης.

Κτήτωρ τῆς Μέμφιδος ἀναφένεται ὁ Οὐγκορεὺς Μοῖρης ὁ κατασκευάσας τὴν ἐπώνυμόν του λίμνην, καὶ Σιφίξ ὁ παρὰ τῶν Ελλήνων Ἐρμῆς τρισμέγιστος καλούμενος, καὶ Νεῖλος ἀρ' οὖ καὶ ὁ ποταμός.

Ολοι οὗτοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι παρασιωπώμενοι βασιλεῖς τῆς Διγύπτου ὑποτίθεται κατὰ τὸν Ὁπέριον ὡς ὑπάρχοντες ἀπὸ τὰ 2084, ἥγουν εἰς διάστημα 104 ἔτῶν· ὑπόθεσις δὶς δῆλον ἀντιτίθεται ὡς πρὸς τοὺς νόμους τῆς λογικῆς καὶ τῆς ιστορίας καὶ πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως· δῆθεν δῆλον δὲ τὸ ὀπός πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν θεμῶν καὶ τῶν λαῶν ἀνάγκη νὰ ὑποδεχθῶμεθα τὰς δύω ἄλλας χρονολογίας, ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, καθ' ἃς μόλις δυνάμεθα νὰ συμβιβάσωμεν, δητεὶ αἱ Θῆται ὑπῆρξαν πολλοὺς αἰώνας πρωτεύουσαι καὶ ἡ Γάνης ὅμοιας καὶ Μέμφις ἔπειτα.

Ἀπὸ δὲ 2084 — 1825 π. X. ἥγουν 260 ἔτη αὕτη εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν λεγομένων νομάδων βασιλέων οἵτινες Ἄραβες ὄντες ἐκυρίευσαν εἰσβαλόντες τὴν κάτω Αἴγυπτον, καὶ ἐδυνάστευσαν, δῆσον εἴρηται, ανωτέρω. Ἐπὶ ἐνὸς δὲ τούτων τῶν νομάδων Φαραὼν ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἀβραὰμ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς θέλομεν εἰδεῖ ἀκολούθως.

Ἀπὸ δὲ τὰ 1825 ὁ Θέτμοσις αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Μεσαίας Αἴγυπτου διώξας τοὺς νομάδας ἥνωσε πάλιν τὴν Αἴγυπτον εἰς ἐντόπιον κράτος, καὶ ἐκτοτε πόλιν ἔζηκολούθουν διαδοχικῶς ἐντόπιοι βασιλεῖς. Ἐπὶ ἐνὸς δὲ τούτων ἐχρημάτισεν ὁ Ἰωτήφ, ὡς εἶναι γνωστὸν, καὶ μετώκισεν ἡ τοῦ Ἰακώβος οἰκογένεια εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὴν γῆν Γυστέμ συγκεκριμένην ἀπὸ πρόσωπα περίπου 72 ἡτις καὶ ἐμόρφωσεν ἐκεῖ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν ὡς θέλομεν, ἐν οίκειώ τοπῷ εἰδεῖν. — Εἰς ἐκ τούτων εἶναι καὶ ὁ Αμένοφις, ὁ ὑποτάτης τὰς δέκα πληγὰς καὶ καταπογισθεὶς πανσφρατικὴ εἰς τὸν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἐπὶ τοῦ ὅποιού ὁ Μωύσης ἥλευθέρωσε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἐκ τῆς Αἴγυπτου. Συνέβη δὲ τοῦτο 1510 π. X.

Τοῦ δὲ Ἀμενόφιος τούτου ὑπῆρξε, λέγουσι τινὲς, υἱὸς ὁ περιφέρους ἐκείνος Σέσωστρις ὁ τὴν Αἴγυπτον

βελτιώσας εἰς γεωργίαν καὶ βιομηχανίαν καὶ ταχτοποίησιν καὶ δόξαν, ὁ μέγας ἐκεῖνος κατακτητὴς, καθ' Ἡρόδοτον καὶ μόνος βασιλεὺς τῆς Αἴγυπτου, τοῦ ὁποίου αἱ κατακτήσεις συγαπέθανον διὰ τοῦτο μαζύ. — Άλλοι δὲ πρεσβεύουσιν, ὅτι ὁ Σέσωστρις εἶναι ὁ ἐπὶ Μωύσεως αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τοσαῦτα παθὼν καὶ καταποντισθεὶς, ἀλλὰ καὶ αἱ δύω ὑποθέσεις αὐταις εἶναι πάντη ἀπίθαναι καὶ ἀφιλόλογοι, ὅπως εἰς τὴν ίστοτρίαν τῶν Ἡράκλεων ἀποδειχθέσται λείπεται ἄρα δῆτε ὁ Σέσωστρις ὑπῆρξε πρὸ τοῦ Μωύσεως καὶ Αμενόφιος πολλᾶ; ἢ οὐλίγας γε-εἰς; ἀδήλον.

Ἄπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης (ἀπὸ τὰ 1570-1157) ἡ ιστορία τοῦ Φαραὼ οἴοις ἀγνωστες τόσον μόνον σημειώνουμεν δῆτε μέχρι τοῦ 1157 ἡ Αἴγυπτος εὔνομεῖτο καὶ ητούχει διοικουμένη θεοκρατικῶς, καὶ παρακατιντες θέλομεν εἰδεῖ πόσους σοφοὺς πολιτικοὺς νόμους εἶχεν ἡ Αἴγυπτος, πόσους καλὴν ηθικὴν καὶ καλὰ ἔθιμα· οὐεν δῆλον πόσουν ἡ ἐκεῖ Θεοκρατία ητομερία καὶ σοφὴ καὶ συνετή.

Ἀπὸ δὲ τὸ 1157 ἡ θεοκρατία φάνεται παρακμάσαση καὶ ἥρχισε νὰ διαταστεῖ διοικητικὸς δεσποτιτημός, τὸν ἔχαλινων καὶ πειρώριζεν ἔως τότε ὁ ιερατικὸς σωτήριος πολιτισμός. — Χέω καὶ Χορρίμ, τῶν ὅποιων ἡ βασιλεία διήρκεσεν ἔνα αἰώνα (ἀρχάμενον ἀπὸ τὰ 1157) εἶναι οἱ πρῶτοι ἐπινοήσαντες τὰς πυραμίδας καὶ τοὺς λαθυρίνθους· σπερ εἰς περάτησεν ἔπειτα συρμὸς μανιώδης ἐπὶ τῶν ἐφεζῆς βασιλέων.

Ἀπὸ τὰ 905 — 670 εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς Αἴγυπτου καθ' ἣν διαιρεθεῖσα εἰς 12 τμήματα, ἐδιοικεῖτο συγχρόνως ἀπὸ 12 βασιλεῖς· εἰς δὲ τούτων εἶναι ὁ Ψαμμήτιος, ὅστις κατατροπώσας τοὺς ἄλλους διὰ βοηθείας Ἰώνων τινῶν τινῶν τοῦ Καρῶν παρατυγόντων εἰς τὰ παράλια τῆς Αἴγυπτου, καὶ μοναρχήσας ἐλαθεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τοὺς Ἑλληνας, γαὶ ἔκτοτε (670) ἀρχήσει ἡ Ἑλλὰς νὰ ἔχῃ ἐλευθέρων κοινωνίαν μετὰ τῆς Αἴγυπτου φιλολογικὴν καὶ ἀμπορικήν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

==:0:==

Καὶ τινάς τινας ἡμέρας ἥλθε νὰ χαιρετήσῃ τοὺς νεονύμφους, καὶ ἔθαύμασε διὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ σεμνὸν τῆς Αρμαντίνης τόνον, εἰς τὴν ὅποιαν ἔγενεν ἀξιοσημείωτος μεταβολή. « Βλέπεις τὸ ἔργον σου, εἴπε πρὸς αὐτὸν ἡ Αρμεντίνη μὲ τὴν θελκτικωτέραν εὐπροστηγορίαν. — Τί ἔργον λέγεις! δὲν οὔναμαι νὰ ἔννοησω τίποτε. — Μάθε λοιπόν, ἐπρότεθ-

σεν ὁ Μελκούρος, διτὶ η τύχη μᾶς ἔκαμε νὰ ἀκούσωμεν, σσαὶ οἱ τέσσαρες εἴπατε εἰς τὸ εῦθυμον προάριστον τοῦ Βράχου τοῦ Καγκάλου. — Εἶναι δυνατόν Ἄ, ωραίες Ἀρμαντίνη! Πρέπει νὰ ἔμαται τοὺς τοὺς ὄφθαλμούς τους. . . . — Τὸ υποκείμενον τῆς αἰώνιου εὐγνωμοσύνης μου ἀπεγρίθη η Ἀρμεντίνη. — Γόση γενναιότης μὲ θυρυδοῦ. Ήθες; δύνασται νὰ συγχωρήσῃς εἰς ἀφρούνχος ἐνόχους. . . . — Εἶναι βέβαιον, εἴπεν ὁ Δουμόντης, στις εὐθύμησαν ἴκανως. — Εἰς δικιάς καταδέχθη νὰ μὲ υπερσκητισθῇ. . . . Ωμολόγησε δὲ καὶ τὴν δυσχέρεσκειχν, τὴν ὄποιαν ἐλάμβανε παραδιδόμενος εἰς ἀστεῖμον, εἰς τοὺς ὄποιους ἄλλοι ρὲ λέγουσιν, διτὶ χρεωτῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου. . . . Ω, πῶς νὰ ἀποπληρώσω τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος; — Δίδυντα εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα, διτὶ θέλει δυνηθῆ ποτε νὰ δεσχῆῃ τὴν χεῖρα ἑκείνης, τὴν ὄποιαν ἐτόλμησε νὰ υπερασπισθῇ, καὶ ητὶς ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμὴν γίνεται εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του η τελειοτέρα γυνή. — Εὰν δὲν ἐδιώρθουνες τὸ ἐλάττωμα τῆς οἰήτεως μου ἵσως σὲ ἐπίστευον ἄλλ’ ἃς περιμένωμεν, ὁ χρόνος καὶ η σκέψις νὰ μὲ καταστήσωτι διάλους ἄξιαν διὰ σέ. — Αξίαν δὲ ἔρε! φωνάζει ὁ Κάρλος μὲ τὴν ζωρτέραν συγκίνησιν, τώρα δὲν είναι πλέον ἀργοπορία διὰ τὴν εὐτυχίαν μου. — Εἶχε δίκαιον εἴπεν ὁ Δουμόντης διός χαρά πρὸ πολλοῦ δι πατήρ του καὶ ἐγὼ ἐμελετῶμεν αὐτὴν τὴν ἔνωσιν, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γενῇ σσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον δὲν παρήτησες, ἀτ γαθή Ἀρμαντίνη, πολὺν καιρὸν τὰ πρωτοτόκια σου. — Δὲν θέλω εἶμαι λοιπὸν ἔγω η μόνη εὐτυχίας, εἴπε καὶ η Μαρία σφίγγουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. «Βλέπεις καλῶς, ἀγαπητή μου Ἀρμαντίνη, διτὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾷς τις καὶ τοὺς κριτὰς τῶν ἐτ λατιώματων του.

ΠΑΤΡΟΚΛΙΔΗΣ.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἐ ποτερεύοντα μεταξύ της αυτῆς φοροφόρους
(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 326.)

Μιμούμενοι ὄλγον κατ’ ὄλγον οἱ αὐτοκράτορες τοὺς Ηέρτας καὶ ἄλλους Ἀσιατικοὺς λαοὺς, εἴχον καταστῆσαι τὴν αἰλῆν των ἀληθῶς Ἀσιατικῶν, γεμίζοντες αὐτὴν ἀπὸ πλῆθος εὐνούχων, ἐκ τῶν δοιοῖν πολλοὶ ὑπερίσχυστον γὰρ διοικῶσι καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλείαν. Ἀπὸ τὴν δεκάτην μάλιστα ἐκατὸν ταστήριδα καὶ τὰς ἀκολούθους τοσοῦτον εἴχε διαδοθῆ η τρυφὴ εἰς τὴν αἰλῆν τῆς Κωνσταντίνουπολεως, ὡστε μόνον εἰς τοῦτο καὶ τὰς ἀδικόπους

αὐτῶν ἔριδες, τὰς ἀλληλομεταχίας καὶ τοὺς ἐκθρονισμοὺς ἀσχολούμενοι οἱ βασιλεῖς οὔτε καιρὸν είχον νὰ πράξωσιν ἀξιόλογόν τι.

Λέοντα τὸν σοφὸν διαδέχεται ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος (911) καὶ τοῦτον ὁ νιός του Λέοντος Κωνσταντίνος ὁ Πορφυρογένητος (912) καὶ Ρωμανός. Μετὰ τοῦτον βασιλεύουσιν ἀλληλοδιαδόχως Ρωμανός Β’. (956), Νικηφόρος Φωκᾶς (963), Ιωάννης Τσιμισκῆς (969), Βασιλείος (975), Κωνσταντίνος (1025), Ρωμανός Γ’. (1028), Μιχαὴλ Παφλαγῶν (1034), Μιχαὴλ Καλαφάτης (1041), Κωνσταντίνος Μονομάχος (1045), ἐφ’ οὐ καὶ συνέβη παντελῶς τὸ μετοχὸν τῶν δύο ἐκκλησιῶν σχίσμα, Θεοδώρω καὶ Μιχαὴλ οἱ Στρατιωτικὸς (1056), Κομνηνός Ισαάκ Α. (1057), Κωνσταντίνος Δούκας, Ρωμανός Διογένης (1067), Μιχαὴλ Δούκας (1071), Άλεξιος Κομνηνός (1081). Ιωάννης Κομνηνὸς (1118), Μιχαὴλ Κομνηνός (1143), Άλεξιος Β’. Κομνηνός (1181), Ανδρόνικος Κομνηνός (1184), Ισαάκιος Ἀγγελος (1186). — Άλεξιος Γ’. Ἀγγελος, διεδέχθη τὸν θρόνον (1195), εἶναστας τὸν ἀδελφόν του Ισαάκιον Ἀγγελον, καὶ ρίψας αὐτὸν μετὰ τοῦ οἰτοῦ του Άλεξιου Δ’. εἰς τὴν φυλακήν. Άλλ’ ο Άλεξιος Δ’. δραπετεύσας τῆς φυλακῆς, ἥλθεν εἰς τὸν ἐπ’ ἀδελφῆ γραμμῆρον του Φύλιππον, τὸν βασιλέα τῶν Ρωμανῶν, καὶ παρεκάλει καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Πάπαν νὰ βοηθήσωσι τὸν πατέρα του. Συστατικὰ δὲ παρ’ αὐτῶν λαβῶν εἰς τοὺς τότε σταυροφόρους, ἐπορθοσιάσθη εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ὑπεσχέθη 200,000 μάρκα ἀργύρου, τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ βοηθειαν εἰς τὴν σταυροφορικὴν ἐκστρατείαν. Δελεγούσθεντες δ’ εἰς ταῦτα οἱ σταυροφόροι, ὠρμησαν ἀμέσως, καὶ κυριεύσαντες τὴν πόλιν ἐκάθισαν πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ισαάκιον καὶ τὸν Άλεξιον Δ’. Ἐπειδὴ δ’ ὡς ἐκ τοῦτου ἦτον ἡναγκασμένος ὁ Άλεξιος Δ’. νὰ διπειβάλῃ νέους φόρους καὶ δασμοὺς εἰς τοὺς ὑπόκοιν του, ἐγείρεται ἐπανάστασις κατ’ αὐτοῦ, καὶ τις Δούκης, Άλεξιος Μούζουλος κολεύμενος, φονεύσας τὸν Άλεξιον, ἔλαβε τὸν θρόνον. Οἱ δε σταυροφόροι παροργισθέντες εἰς ταῦτα, ὠρμησαν καὶ πάλιν κατὰ τῆς Κωνσταντίνουπολεως, καὶ ἀφοῦ ἐκρίσανταν αὐτὴν, διώρισαν οἱ μὲν Γάλλοι βασιλέα τὸν κόμητα τῆς Φλανδρίας τὸν Βαλδουΐνον, οἱ δὲ Βενετοὶ πατριάρχην Θωμᾶν τὸν Μαυρηκινόν.

Ἀνυπόφερα κακὰ ἐπειδένησαν οἱ Δασῖνοι εἰς τοὺς Θροδοξούς, κυριεύσαντες τὴν Κωνσταντίνουπολιν. Καὶ ἄλλους μὲν ἐρρίπτοντες τὴν φυλακὴν, ἄλλους δὲ ἐδέσμευον ὡς καταδίκους, καὶ ἄλλους διαφέρων ἐβασάνιζον. Εὐλειπον δὲ ἀκόπιν καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐπειδὴ οἱ Γραικοὶ δὲν θέλοντο νὰ μνημονεύσωσι τὸ δόματα τοῦ Πάπα εἰς αὐταῖς. Ήρῆκας ὅμως, ὁ διάδοχος τοῦ Βαλδουΐνος, πεισθεὶς